Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

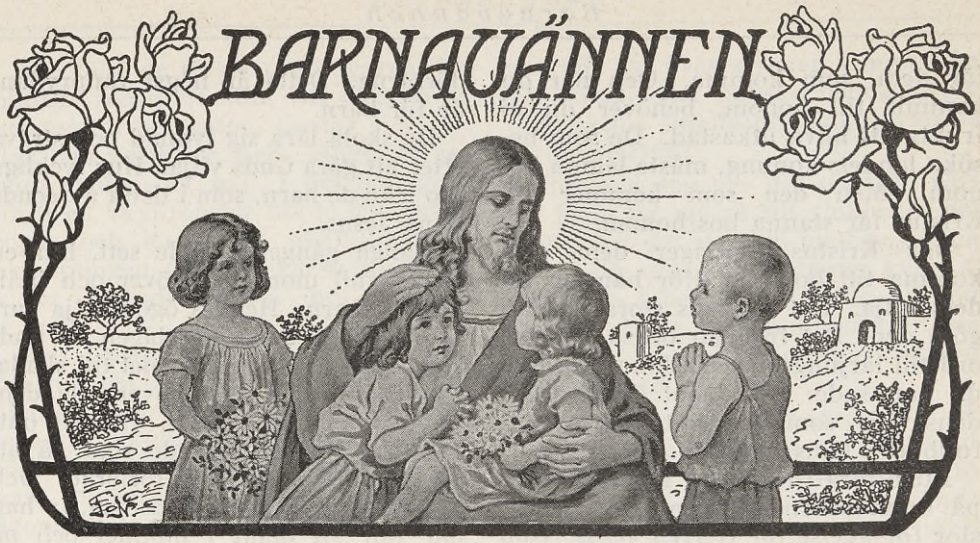

N:o 16 Den 21 April | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 46 årg. 1929

Jesus giver evigt liv.

Joh. 6: 37—40.

"Mamma är så god och kärleksfull", sade häromdagen en ung gosse, som låg sjuk och som såg, hur hans mor gjorde allt för att hjälpa honom. "Men Gud är ändå kärleksfullare", sade hans mor. Mot detta påstående hade den lille ingen invändning att göra.

Ingen är lik Gud. Tänk, hur kärleksfull han är. Hans kärlek kan ingen mäta. Men om vi icke kunna det, kunna vi dock få smaka och erfara hans kärlek. På grund av denna kärlek drager nu Gud genom sin ande människorna till Kristus. Du har också många gånger känt denna dragning i ditt hjärta. Du har förnummit Guds kallande röst. Den rösten skall du akta på, ty den vill blott ditt bästa. Den vill draga dig till Kristus, som Gud sänt till en frälsare.

Kristus har alldeles samma sinne som Fadern. Det är hans lust att frälsa och hjälpa. Du behöver icke frukta att komma till honom. När man vill hava företräde inför konungen, måste man skaffa sig audiens, ty annars blir man icke emottagen. Men till din frälsare får du komma, så ofta du vill. Hans port är aldrig stängd, och hans famn är alltid öppen

för dem, som komma. Och när du kommit till honom, behöver du ej frukta att bliva utkastad. De som besöka landets konung, måste lämna honom. Men den som kommer till Kristus får stanna hos honom.

När Kristus mottager dem, som komma till honom, utför han sin faders vilja. Det är hans stora lust att göra den. Det framgår också av hans ord till lärjungarna vid Jakobs brunn, då han sade: "Min mat är att göra dens vilja, som har sänt mig och att fullborda hans verk."

Att utföra Guds vilja med avseende på människornas frälsning medförde stor försakelse för Herren Jesus. Han måste lämna härlighetens boning, och de himmelska härskarorna, som lovade och prisade honom. Han blev fattig och föraktad, då han inträdde i denna värld. Men allt detta underkastade han sig villigt blott för att göra Faderns vilja. Guds vilja var den bestämmande under hela hans jordeliv. I detta avseende ha vi mycket att lära av Jesus. Barn bruka ofta vara mycket styvsinta. De vilja i allt ha sin vilja fram. Och få de icke, som de vilja, sparka de och skrika och slå i dörrarna. Detta är högst vanprydande för barn.

De skola lära sig lydnad och sträva efter att göra Guds vilja. Hur lyckliga äro icke de barn, som i detta avseende likna Jesus.

Många gånger har de sett, hur en kärleksfull mor vakar över och hjälper sitt barn. Hennes ögon följa barnet, och hon är så angelägen att undrödja allt, som kan vara det till skada. Så vakar också Jesus över alla dem som komma till honom. Han är outtröttlig att vaka över de sina, så att ingen av dem skall gå förlorad. Och han äger makt att bevara dem, ty han har fått all makt i himmel och på jord.

Till och med döden skall icke kunna skada dem, ty på den yttersta dagen, skall han låta dem uppstå, som i tron på honom gått hädan. Då har frälsningens och fullhetens dag brutit in för Guds folk, och då har evighetslivets ljusa vår kommit för dem, som här i tron förbidade sin frälsare.

Må vi i tron sträcka oss efter Kristus, för att han måtte skänka oss allt det, som vi behöva till liv och frälsning. Han vill så gärna giva oss allt.

A. Walder.

Den högra handen.

(Forts. fr. n:r 15.)

Men det var som en tyst överenskommelse mellan dem, att de ville börja på nytt och söka hjälpa varandra. Att de behövde varandras hjälp, kände de båda.

Fru Knorring var litet ängslig. Skulle hon taga det för ett gott tecken, att Erik ville stiga upp, eller hade den starke Gustav tillsagt honom det? Hon visste nog, vad som var bäst för sin pojke, och hittills hade han alltid villigt fogat sig i allt. Hon måste varna Gustav för alla nymodigheter.

Men Gustav gick obekymrad sin väg. Nu hade han blott en önskan, och det var att övervinna de båda råa slynglar, som angripit Erik och hånat honom själv. Om han vunne dem, så kanske de ville gå med på en bibelkurs tillsammans med Erik och Gustav. De kunde kanske få Werner Rolf, som redan var student, till ledare. Men det var svårt att komma till tals med dessa två stallbröder.

*

Ute föllo de första snöflingorna. De bildade redan ett tunt, vitt täcke över gräsmattor och gator. Gustav gick, sedan han varit hos Erik, långsamt genom staden, då han, i det han gick förbi ett skyltfönster hörde sitt namn ropas och därpå ett hånfullt: "Nå, krymplingen och stackaren med det kl:na huvudet passa bra tillsammans!"

Hos Gustav höll vreden på att ta överhanden. Det var naturligtvis Otto Meiners och Frans Dalkowitz. Han tvekade. Skulle han ställa sig i försåt för dem? De skulle kunna tro, att han spionerade på dem. I samma ögonblick gingo båda vidare och därtill samma väg, som han.

Nu voro de vid Järnvägsgatan. Tåget kom just in, och då var det alltid stor trängsel bland vagnar, bilar, spårvagnar och andra åkdon. Gustav hade nu hunnit fatt de båda pojkarna, men stod stilla ett ögonblick för att vänta, till dess att den värsta trängseln var över. Pojkarna kastade en föraktfull blick på honom och sade: "Krymplingar måste vara försiktiga." Och för att visa, att de icke behövde vara det, störtade de mitt in i vimlet.

Men plötsligt ljöd ett skrik. Nu störtade Gustav fram. Han drog tillbaka Otto, men för Frans kom han för sent; han hade kastats omkull av en bil och bars bort blödande och medvetslös, medan Otto syntes slippa undan med en stöt och några sår på högra handen.

En ambulans förde bort båda. Gustav gick mycket betänksam vidare. Så fort det hade skett! Där hade Gud talat. Han påminde sig ordet: "Herren skall strida för eder, och I skolen vara stilla!" Hur stort, att Han hade bevarat honom, för att hämnas för de onda orden. Otto hade sett så besynnerligt på honom, då Gustav grep tag i honom. Kanske att han blott förundrade sig över styrkan i hans vänstra hand, eller kanske denna upplevelse skulle smälta de båda gossarnas hårda hjärtan?

Följande dag var det söndag. Gustav hade tid att gå till sjukhuset och fråga, hur det stod till med pojkarna. Otto hade också fått stanna kvar, ty han hade feber, och det såg ut, som om det skulle uppstå blodförgiftning i handen. Läkaren hade skurit honom på morgonen.

Otto var ovänlig och vresig och tittade nästan ängsligt på sängen, i vilken Frans låg, alldeles ombunden, stönande och icke vid klart medvetande.

Nu kom läkaren in. När han hörde Gustavs namn och skakat hand med honom, sade han: "Jag gratulerar dig, min unge vän. Ögonvittnen hava talat om för mig, hur du tog tag i honom med din enda hand. Utan den stod icke denne nu — han visade på Otto — på sina två ben.

Otto bekvämade sig nu till ett tafatt tack, och Gustav skyndade fort därifrån, sedan han helt kort sagt: "Tacka Gud! Han har ingripit i ditt och Frans liv." Otto bet sig i läppen, men, sade ingenting; och Gustav, som utgöt alla sina bekymmre för modern ropade, när han kommit hem: "Å, vad jag har det bra. Jag skulle aldrig vilja hava någon annn höger hand än min Frälsare."

Erik gjorde stora ängsliga ögon. "Dör Frans verkligen?" "Ja, det ser så ut, men du skall följa med mig", svarade Gustav, "jag tror, att han har något att säga dig!" Det var icke så angenämt för den nervöse pojken. Och modern fann det icke bra gjort av Gustav att utsätta honom för ett sådant intryck, men kunde dock icke säga något, då det kanhända handlade om en döendes sista önskan.

(Forts.)

Ett konstigt djur.

Paddan krupit ur sin bur. —
Se, ett sådant konstigt djur!
Sköld med sköld sig sammanfogar,
och med detta pansar knogar
paddan genom trädgårdsland
och uti den lösa sand
väg åt sig hon plogar.

Kommer så till Vega-bo,
där små valpar uti ro
och i ostörd fröjd ses tumla
och på valpvis löjligt fumla
tills förundrade de tre
börja att på paddan se,
den tycks glädjen grumla.

Stackars klumptass nummer ett
aldrig någonsin har sett
något så förskräckligt farligt,
och han kryper bakom snarligt,
medan klumptass nummer två
undrar om han ej ändå
kan sig närma varligt.

Nummer tre båd' vill och kan
visa han är duktig han,
sitter kvar fast mitt i vägen,
paddan häpen och förlägen
vänder hem, och aldrig mer
sägs det att hon överger
buren oförvägen.

ELLA.

Då Bengt och Erik reste från Kongo.

På kvällen den 8 februari 1919 steg ett sällskap av fyra svenska och fyra amerikanska missionärer ombord på den belgiska ångaren "Anversville", som då låg i Matadi hamn, för att med den anträda resan till hemlandet.

Till sällskapet hörde ock tre små gossar, Bengt, Erik och lille Barkman, amerikanare. Bengt var tretton månader, Erik nio och lille Barkman endast fem månader gammal. Alla voro de trötta och klena dels till följd av vistelsen i Kongo och dels till följd av genomgångna sjukdomar. Några månader tidigare hade spanska sjukan härjat bland oss, både Eriks och Bengts föräldrar hade varit svårt sjuka, och Bengt hade varit sjuk i mer än tre månader, Doktorn hade sagt, att Bengt ej kunde bli frisk, så länge han var i Kongo. Som en följd av sjukdomen plågades han nu av stygga bölder.

Ombord var det odrägligt hett, särskilt i de små hytterna. Dessa lågo under däcket, där lastningen pågick hela natten. Tunga lårar föllo med en väldig skräll ned på däcket, det hördes, som om taket skulle falla ned. Alla voro trötta, men ingen kunde sova.

Kl. 6 följande morgon kastade båten loss. En liten stund tidigare hade Bengts pappa kommit ombord. Han kunde ej få följa med till Sverige då, men till Boma skulle han följa sin lille gosse och hans mamma. Efter två timmars resa voro vi i Boma, där båten stannade i två dagar. När båten sedan lämnade Boma stod Bengts pappa kvar på stranden. Det var ej roligt att nödgas anträda den långa resan utan pappa, men det måste ske.

Om ett par timmar voro vi ute på det vida havet, där så många vuxna personer bli sjösjuka. Men den sjukdomen besvärade ej de små resenärerna. Men det blev ändå besvärligt. Än hade barnen, än hade någon av de äldre feber. Det var malarian. som gjorde sig påmint. En dag voro Erik och hans föräldrar svårt sjuka, en annan dag var Bengt så sjuk, så vi fruktade, att han skulle få sin sista bädd i de kalla böljorna. Men Gud hjälpte, febern gav med sig, och Bengt blev bättre igen.

På båtarna få ej barn intaga sina måltider samtidigt med de vuxna, utan ett par tanter, tillhörande båtens besättning, se till de små under tiden. De hade barnen i sin hytt, och där tyckte de om att vara, ty där var det ljusare och trevligare än i deras egen hytt. Gossarna hade roligt, men mammorna voro oroliga, att något skulle hända de små. En dag kom

Bengts mamma och fick se sin gosse sitta i tants bädd med hennes sykorg bredvid sig och kolten fullsatt med nålar.

Efter 26 dagars sjöresa kommo vi till Falmouth i Södra England. De sista dagarna ombord hade det varit kallt, och då vi nu voro i hamn, hoppades vi, att de största besvärligheterna voro över. Men annat fingo vi se.

Medan farbröderna sågo till resgodset, skulla mammorna med barnen gå till ett hotell, där rum beställts. Men då värdinnan fick se oss utbrast hon:

"Har ni barn med Eder, då fån' I ej bo här."

Hon tyckte ej om barn, de kunde störa andra gästers nattro.

Vad skulle vi nu göra?

Att gå tillbaka till hamnen var för långt. Till sist fingo vi löfte att sitta en stund. Det blev kväll, och gossarna blevo både trötta och sömniga. Äntligen kom Eriks pappa, och vi fingo lämna det ogästvänliga hotellet och gå till ett annat, där även barn voro välkomna.

Gossarna fingo mat och somnade snart, vi andra måste till polisstationen och anmäla oss, och det var midnatt, då vi kommo till hotellet igen. Gossarna sovo gott.

Tidigt följande morgon voro vi på väg till London, dit vi kommo vid sextiden på kvällen. Här hoppades vi snart få rum och komma i säng, ty somliga av oss hade feber. Men det hoppet slog fel. Vi möttes i stället av det meddelandet, att rum ej gått att anskaffa åt oss, som hade barn. Det var omedelbart efter världskrigets slut, alla större hotell voro förvandlade till sjukhus för sårade soldater, och alla mindre hotell voro ständigt överfulla av resande. Ofta svarades det på vår förfrågan efter rum: "För soldater finns det rum, men ej för er."

Medan vi stodo där på Paddington Station, kom en tant, som på en kärra hade färska bullar till salu. Då hon fick se Bengt och Erik, som sutto där på en hög resgods, kom hon och gav dem var sin bulle. Kanske trodde hon, att de voro hemåtvändande belgiska flyktingar. Denna enkla kärleksgärning av den engelska kvinnan är ett av de få ljusa minnena från denna resa.

Vi möttes vid stationen av en snäll farbror, som sökte hjälpa oss att skaffa rum men lyckades ej. Efter ett par timmars fruktlösa försök föreslog han, att vi skulle följa med till hans kontor. Den promenaden på Londons gator i den disiga marskvällen glömmes sent eller aldrig. Det var långt att gå, många och tunga saker hade vi att bära på, — o, vad vi voro trötta. Uppe på kontoret var det varmt och ljust. Ett par tanter, som bodde där, kokade en kopp mjölk åt oss var. Det piggade upp både stora och små. Åter en vänlig handling, som gjorde så gott.

Under tiden ringde den snälle farbrorn till ett fyratiotal hotell för att skaffa oss rum, men lika omöjligt. "Nu vet jag ingen annan råd", sade han, "än att I fån följa med till mina släktingar, kanske kunna ni få bo hos dem."

Så skulle vi ut på gatan igen. Ett stycke av vägen måste vi gå till fots, men sedan fingo vi åka järnväg både under jorden och över jorden, och då gick det undan.

I hemmet, dit vi kommo, möttes vi av en så osjälvisk kärlek och vänlighet, så vi blevo rent överväldigade. Tre systrar bodde här tillsammans. Deras gästrum var upptaget, "men", sade de, "ni får ta vårt sovrum i natt, vi kunna sitta och sova".

Så fingo vi, tant Barkman med sin gosse, Bengt och Erik med sina mammor, gå upp till tanternas sovrum i vindsvåningen. Åt farbror B. och Eriks pappa skulle de bereda plats i ett annat rum.

(Forts.)

Viskafors söndagsskola.

Viskafors är ett litet samhälle i "mörka Mark" och ligger som ju namnet antyder vid Viskan. Vi ha här en söndagsskola med omkring ett femtiotal tacksamma och intresserade barn, för vilket vi tacka Gud samt bedja att Han må få vinna och bevara deras själar.

Vi vilja på detta sätt sända en hälsning till alla söndagsskolor med dess lärare och barn, på samma gång vi tacka för de hälsningar vi fått genom allas vår tidning.

Lärarne.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 28 april.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Vittnesbörd för kamraterna. Luk. 5:27—32.
Minnesvers: Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare bland vilka jag är den främste. 1 Tim. 15 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Jesus och den blindfödde. Joh. 9:1—12.
Minnesvers: Ty hos dig är livets källa, i ditt ljus se vi ljus. Ps. 36:10.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Smärtornas man. Jes. 52:13—53:12.
Minnesvers: Vi gingo alla vilse såsom får var och en av oss ville vandra sin egen väg, men Herren lät allas vår missgärning drabba honom. Jes. 53:6.

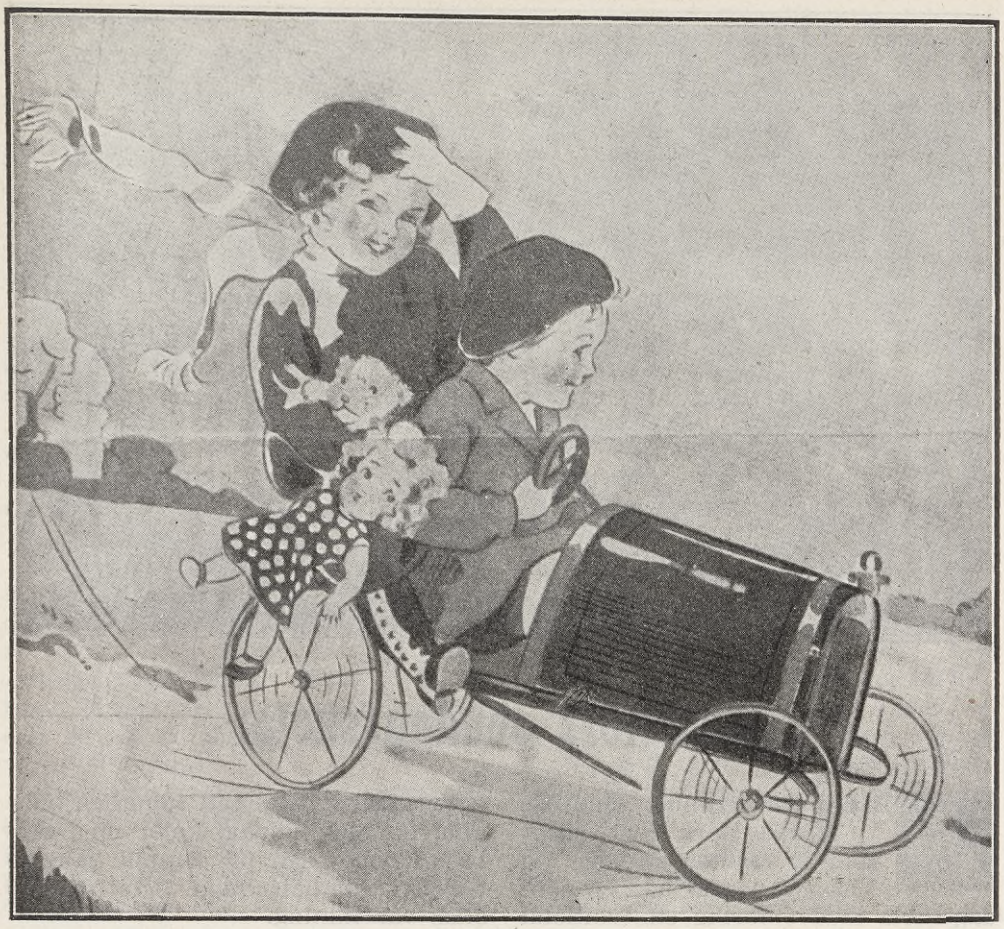

Lillan reser.

för våra minsta.

Ser du, lillan hur hon färdas
ut i stora, vida världen.
Fåglar kvittra, blommor dofta,
bror och Max är' med på färden.
O, så roligt!

Vinden blåser, träden vinka
sitt farväl, så tror den lilla.
Solen lyser över vägen.
Aldrig nån'sin ska' de trilla —.
Allt är soligt!

Att de två en gång som stora
lämna kära barndomshärden
och på allvar kunna resa
ut i stora, vida världen,
det är troligt.

HIMA.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1929